

سنجش تمایل اساتید دانشگاه به مشارکت در قلمروهای برنامه درسی

دکتر حسین جعفری ثانی^۱ - فاطمه معلم علی آبادی^۲

چکیده

برنامه ریزی درسی در آموزش عالی فرآیندی علمی است که شامل اهداف، فعالیت‌ها و راه‌های سنجش میزان موفقیت می‌باشد و هدف آن رشد و پرورش علمی دانشجویان و تولید علم است. امروزه بخشی از این رسالت با مشارکت مستقیم و غیر مستقیم اعضای هیأت علمی دانشگاه‌ها در سیاستگذاری برنامه‌های آموزشی و پژوهشی و پرداختن به آموزش و انجام تحقیقات تخصصی میسر می‌شود. با وجود این، موقعیت‌های مشارکت جویانه اساتید به‌ویژه در زمینه برنامه‌های درسی کارآمد اعم از طراحی هدف‌های درسی، محتوای درسی، روش‌های آموزش و تدریس و شیوه‌های ارزشیابی در دانشگاه‌ها به درستی تبیین نشده است. هدف این پژوهش این است که بر اساس قلمروهای نه‌گانه‌ای که توسط "لیندا بهار" برای حوزه برنامه درسی مطرح شده است، تمایل اساتید دانشگاه فردوسی مشهد را به عنوان یک گروه تأثیر گذار بر برنامه‌های درسی دانشگاهی، مورد مطالعه قرار دهد. این قلمروها عبارتند از: فلسفه برنامه درسی، نظریه برنامه درسی، پژوهش برنامه درسی، تاریخ برنامه درسی، برنامه‌ریزی درسی، طرح برنامه درسی، ارزشیابی برنامه درسی، سیاست برنامه درسی و برنامه درسی به عنوان یک حوزه مطالعاتی. بنابراین به دو پرسش اصلی در این پژوهش پاسخ داده می‌شود: ۱- میزان تمایل اساتید به مشارکت در قلمروهای نه‌گانه برنامه درسی چقدر است؟ ۲- چه تفاوتی بین اساتید از نظر میزان تمایل در هر یک از قلمروها در مقایسه با یکدیگر وجود دارد؟ این پژوهش به روش توصیفی - پیمایشی انجام می‌شود. جامعه آماری شامل تمامی اعضای هیأت علمی دانشگاه فردوسی مشهد بوده که به صورت تصادفی ساده طبق جدول مورگان حدود ۱۰۰ نفر به عنوان نمونه انتخاب می‌شود. ابزار گرد آوری داده‌ها پرسش‌نامه محقق ساخته می‌باشد که بر اساس شاخص‌های مطرح شده در هر یک از قلمروهای نه‌گانه فوق و پس از تعیین اعتبار و پایایی آن ساخته می‌شود.

واژه‌های کلیدی: برنامه درسی، برنامه‌ریزی درسی دانشگاهی، قلمروهای برنامه درسی، مشارکت، آموزش عالی، اعضای هیأت علمی.

۱- عضو هیأت علمی دانشگاه فردوسی مشهد

۲- کارشناس ارشد برنامه ریزی درسی